

השחקנית גילה אלמגור סטרה לבעלה והסדרן סטר לליצן. בנוכחות הילדים

היה אמור להופיע כליצן עם סולם בידו והיה עליו להיכנס מהאולם, שבו ישב קהל הילדים. הסדרן שלא הבין שעזרא משתתף בתוכנית, לא נתן לו להיכנס לאולם ואחרי דין ודב-רים אף סטר לו על פניו. לבסוף נחלצה נירה לעזרתו מעל הבמה והסבירה לסדרן הנריגו שדגן חייב לעלות על הבמה דווקא מבין הקהל.

קורה שהבמאית צריכה להיות גם השחקנית. השחקנית **בילדה בוס**, שביימה את הצגת הילדים מעבר לים על פי שירי חיים נחמן ביאליק, נאלצה לקפוץ לתפקידה של השחקנית **דליה לוי**, כאשר זו חלתה השבוע. למחרת קפץ לאותו תפקיד השחקן **יוסי קינן**. העובדה שיש לו שפם קצת הפריעה לו לשחק ילדה ופרפר, אך קהל הילדים באולם מצא את העניין משעשע ביותר.

הנהלת קרן-היסוד הפיקה סרט בתקציב של רבע מיליון לירות על פרויקט הרווחה של שכונת-התיקווה. להקדמת הבכורה שלו, לפני שיישלח לקהילות היהודיות בתפוצות כדי להזרים כסף לפרויקט, הוזמן כוכבו, האדריכל התל-אביבי **ישראל גרוביק**. כאשר נכנס לאולם לא זיהה אותו איש. רק כשר הופיעה דמותו מעל המסך הודל זיהו אותו אנשי קרן-היסוד, ומנהלם, **שי קרליץ**, נרגש אליו ואמר לו: "ממש הצלת לנו את הסרט. עד שלא הופעת בו הוא היה די משע-

ירדנה ארז לא מוטרדת מהסכם השלום. היא עסוקה במדידת שימלה מתאימה, שאותה תלבש כאשר תנחה את האירוויזיון. האופנאיות לאה גוטליב ובתה יהודית גוטפריד (בתמונה משמאל), תכננו עבור ירדנה את השימלה, בגוונים בהירים ועם ריקמה. במהלך הערב תחליף ירדנה את השימלה באחרת.

גלי עטרי כוכבת האירוויזיון, תלבש שימלה פרי עיצובה של דורין פרנקפורט, בצבע ורוד-אפרסק, עשויה מבד שיפון דק. כדי שתיראה אכסוטית תיכננה דורין לגלי מכנסיים מבד קרפ, בגווני של השימלה. דורין רצתה לשבור את קו הדיסקו, שרבים בוודאי יופיעו איתו, ונתנה לגלי עטרי מראה רומנטי ועדין.

שרה גילת בעלת גלריית האמנות הירושלמית גילת, זכתה בהפתעה נעימה. מכל בעלי הגלריות הפרטיות בארץ היא הוזמנה לחשתף ביריד האמנות הבינלאומי "אקספוארטה", העומד לחיער בבארי שבאיטליה. הנהלת התערוכה בחרה בה כאורחת-כבוד, שלחה לה, בצירוף להזמנה, גם כרטיס-טיסה ואירוח במלון של חמישה כוכבים. בעלה של שרה, רופא חשיניים שימעון גינת, הוא אולי רופא-חשיניים היחיד בארץ שהמרפאה שלו נראית כמו גלריה. כל קירותיה מכוסים ציורים.

חברות האופנה הישראליות, לא הופיעה לעבודה. כל יצירה ניהאופנה הישראלית פתחו ברדיפה נואשת אחר שתי ה-דוגמניות הישראליות. הן לא הורשו עלידי הבוסים שלהם לעבוד עבור מתחריהם.

השחקנית **גילה אלמגור** ספגה מכות רבות בסרטים שבהם הופיעה. מידה של שחקנים כמו **חיים מור** פול ואברהם מור. סוף סוף ניתנה לגילה הזדמנות להכות בסירטה החדש **אמי הגנרלית**. היא צריכה לתת לשחקן **גדי עזון** זינגר, המשחק בסרט את בעלה, 26 סטירות-לחי מפני שבטעות ניסה לחזר אחריה, בהתאם לתסריט. גילה שאינה מורגלת בסטירות, עצרה בעצמה בכל פעם ושאלה את גדיעון אם זה כואב לו. גדיעון ספג את הסטירות באומץ, אך גילה הגיעה למסקנה: "יותר קל לקבל מכות בסרטים מאשר לתת אותן".

הזמרת **מאיה קא-זאביאנקו** בת ה-34 שהתיפרסמה בעיקבות הרומן "שלי בריה היה לה", עם הזמר-כוכב המצרי **פאריד אד-עטריש**, מספרת שקיבלה מידיד שהגיע ממצרים, קאסטה שבה מספר הזמר המצרי לפני מותו, כיצד אהב אותה וכתב למענה את השיר שלו. שהפך להיט בארצות ערב וא"י. גליה שפירושו "הילד הקטן שלי". מאיה הקליטה שיר זה בצרפתית. הקאסטה עוררה בזמרת תיקוות שר עם בוא השלום תיסע למצרים ותשיר שם את השיר.

מופע עליו אירגן מטה האמנים עבור ילדי התעשייה האווירית. השחקנית **נירה רבינוביץ** היתה המנחה. שחר קן תיאטרון הבימה **עזרא דגן**

אמורה להתקיים במיסעדה **אמי ריקאית** בניירורק הפכה מחווה של השתתפות בצער בלוויה. זה קרה למוזכר מועצת פועלי תל-אביב **רב בן-מאיר**, ש-הוזמן כאורח ממשלת ארצות-הברית לסיר ליוויהם שם. הוא עמד להיפגש עם **ג'ורג' מלין**, יושב-ראש האיגוד ה-מיקצועי באמריקה, אך ביום הפגישה נפטרה אשתו של מיני ובן-מאיר השתתף בלווייתה.

להקרנת הבכורה של הסרט שחזר לבן בצבעים ש-נערכה בירושלים היתה **עליזה בלן**, רעיית ראשיה-ממשלה, אמורה לתת את חסותה. היא לא הגיעה למקום ולא ניתן כל הסבר מדוע נעדרה. **ארתור כהן**, מפיק הסרט, המתגורר בשווייץ, סיפר שכאשר עבד על הסרט בחוף השנהב, עורה לו אשת הנשיא שם בכל בעיה קטנה שניתקל בה. את סירטו הבא הוא מתכוון להסריט ביש-ראל ורוצה לגייס את עליונה בגין לעזרתו.

מוזכר ההתאחדות לכדור-רגל, **יוסף דגן**, עומד לעבור הסבה מיקצועית. דגן, שהיה בעבר עיתונאי ספורט, עומד להתמנות כמוזכר איגוד השחקנים הישראלי. לצורך זה יקבל חופשה מההתאחדות לכדורגל. כעבור כמה חודשים יהיה עליו להחליט באיזה תחום הוא רוצה לעסוק כמוזכר: כדורגל או שחמט? דגן הוא שחקן שחר מת נלהב, אך כדורגל אין הוא משחק.

לשבע האופנה שהתיקיים בדיסלדורף שבגרמניה נסעו שתי דוגמניות ישרא-ליות, **אורנה גלזן** ו**מירי בשר**. בתחילת האירוע התקיים במר-קום קרניבל, וכל הדוגמניות הזרות שהבטיחו לעבוד עם

באחד מהשלבנים של המשאומתן לשלום עם מצרים, כשנראה שהדינאים עומדים לפני פיצוץ, ישב הפיר-סומאי **אדיעזר זורבין** עם ידידים במיסעדה אולימפיה והביע את בטחונו כי בגין יש-תכנע לבסוף לחתום על ההסכם. שמע זאת הפוזמונאי **הררי מנסי**, חובש הכובעים הנציח, והתחייב: "אם בגין יביא את השלום, אני אוכל את ה-כובע שלי". היבואן **דויד קרליץ**, איש אמונו של שר-הביטחון **עזר וייצמן**, החתה אחריו: "מרות שאין לי כור-בע, גם אני אבליע כובע!" עכ-שיו, כשנחתם הסכם-השלום, מבקשים השניים לעמוד בהת-חייבותם. הם מחפשים נואשות אחר כובע או מיגבעת עשויים שוקולד, כדי שיוכלו לאכול אותם.

כאשר אלוף בצה"ל פורש מתפקידו עורכים לו מסכת פרידה כדת וכדין, אך מי דואג לערוך מסיבות לנשות האלופים? הנשים כמוכן **חנה שגיא**, אשתו של ראש אמ"ן החדש, אלוף **יהושע שגיא**, החליטה לערוך מסיבת פרידה לאשת האלוף היוצא, אלוף (מיל.) **שרה גלזן**. למסיבה הוזמנה חנה את כל נשות הא-לופים בצה"ל. אך לא כולן יכלו להגיע, אשת הרמטכ"ל **מרים איתן**, אמה שאין לה שום דרך להגיע לתל-אביב. כאשר נישאלה איך מגיע ב-לה, **רפאל** ("רפול") **איתן**, לעיר, השיבה: "לו יש מסוק, לי אין." חנה קנתה מפה לבנה עליה חתמו כל נשות האלופים והגישא אותה לאורחת באומ-רה: "את תירקמי מה שתר-צי באמצע המפה."

פגישת עסקים שהיתה